

V synagoze v Karafnaum jste se dnes setkali se dvojím druhem stvoření. Člověkem a démonem - tedy bytostí, která se sama uvrhla do věčného zavržení. Oboje však stvořil Bůh k životu a štěstí. Můžeme vnímat rozdílný Ježíšův přístup k člověku a k démonu. Proč? Zatímco u člověka mluví Ježíš k jeho srdci, tak u démona mluví s příkrým rozkazem: „*mlč a vyjdi z něho.*“ Proč rozdílný přístup?

Jednak proto, že démon, který svým rozhodnutím - svou vinou ztratil věčný život a věčné štěstí, parazituje na člověku, když mu ničí vše, co mu Bůh dává, a jednak proto, že nám lidem tím chce Ježíš něco ukázat. Přijde totiž doba, kdy i člověk může uslyšet z úst Božího Syna tato slova:

„Tehdy řekne král těm po pravici: Pojdte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa (...) Potom řekne těm na levici: Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům!“ (Mt 25,34.41) „Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti“ (Mt 7,23).

Často se Církvi vyčítalo, že příliš řinčela řetězy a vyhrožovala lidem peklem, což vedlo zase k druhému extrému, že se v Církvi o pekle a ďáblu přestalo mluvit vůbec. Člověk potřebuje obojí. Potřebuje povzbudit, aby nevzdal cestu k Bohu, zvláště když zakouší velké obtíže a náročnosti cesty. To pak zní slova tohoto typu: „Nevzdávej to, Bůh je při tobě a dá ti sílu... neboj já ti budu taky nablízku a pomůžu ti.“ Ovšem je i situace, kdy člověk potřebuje jakousi poslední vzpruhu připomenutím, co by se mohlo stát, kdyby to vzdal. „Jestli okamžitě nepřestaneš pít, zahyneš.“ „Jestli ještě jednou vztáhneš ruku na ženu, tak tě vlastní nepoznají, to mi věř.“ Nemusí to být pohružky bez lásky, ale jakési krajní vybuzení zbytku sil u člověka v těžké krizi.

Setkali jsme se s dvojím stvořením, člověkem a démonem a vidíme, že k oběma má Pán rozdílný přístup. Žijeme v čase a je to prostor k přijímání Boží milosti a milosrdenství. Boží slovo však nezamlčuje celou pravdu o možnostech lidské svobody.